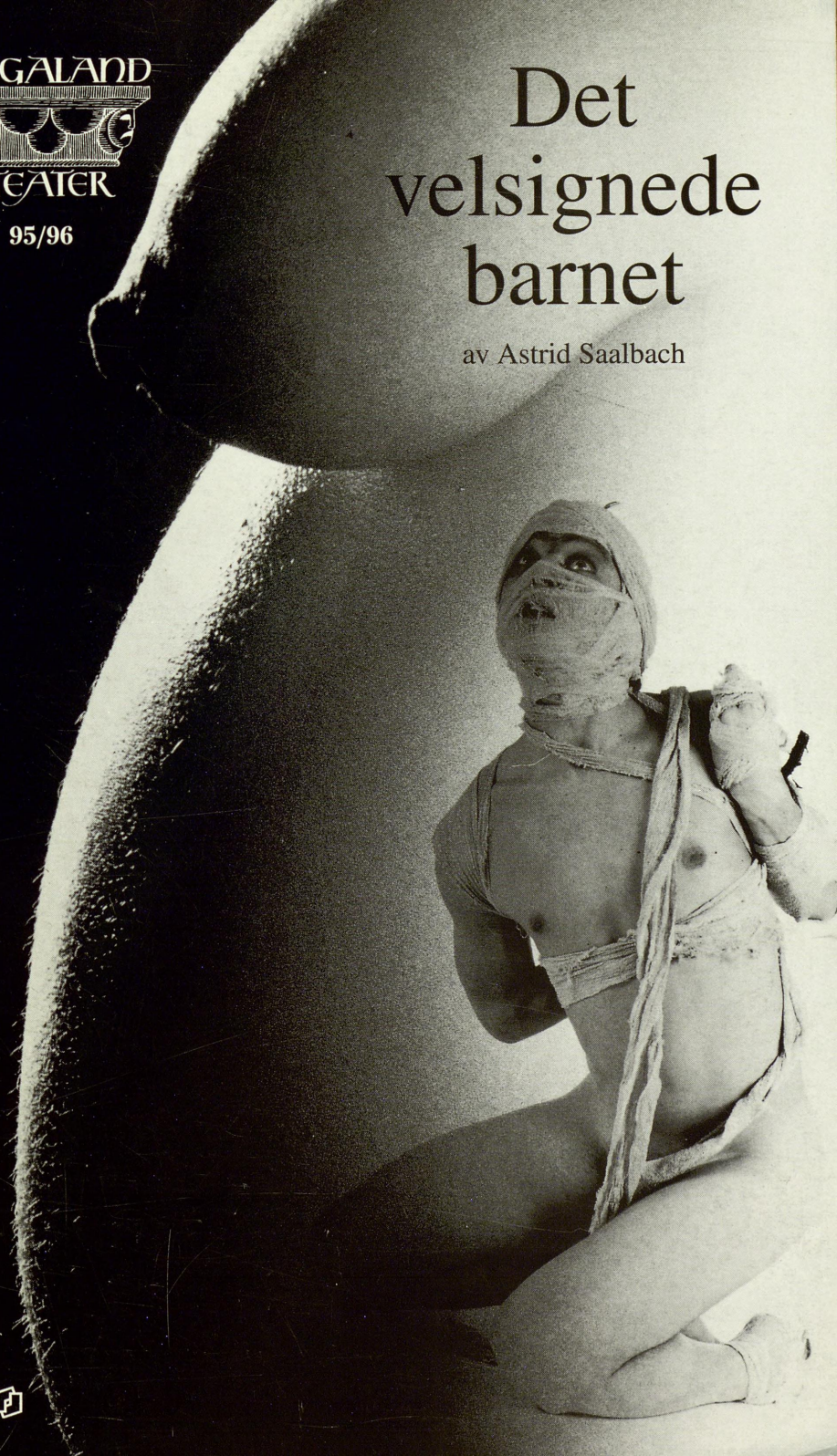

ROGALAND
TEATER

95/96

Det velsignede barnet

av Astrid Saalbach

Gjenkomsten

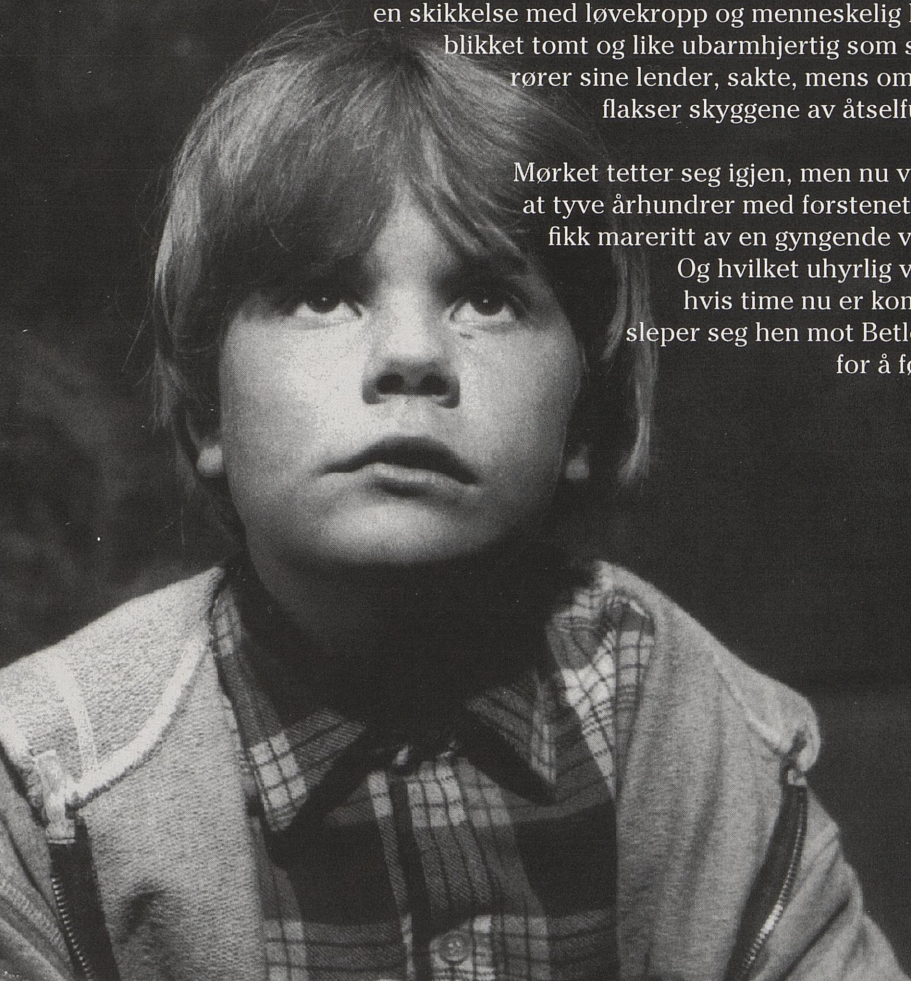
av William Butler Yeats

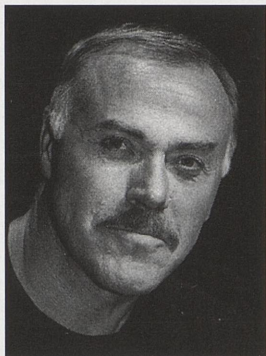
Rundt og rundt i en stadig videre krets
falken kan ikke høre sin mester;
alt går istykker; midten kan ikke holde;
rent anarki er sluppet løs på verden,
den blodstenkte flommen er kommet, og overalt
blir våre uskyldstider druknet;
de beste mangler overbevisning, mens de
verste brenner med rå lidenskap.

En åpenbaring er sikkert i vente;
en gjenkomst er sikkert i vente.
Gjenkomst! Ordet har knapt passert mine leber
før et uhyggelig bilde fra Spiritus Mundi
forstyrrer mitt syn: i en ørken etsteds, på sanden
en skikkelse med løvekropp og menneskelig hode,
blikket tomt og like ubarmhjertig som solen,
rører sine lender, sakte, mens omkring
flakser skyggene av åtsselfugler.

Mørket tetter seg igjen, men nu vet jeg
at tyve århundrer med forstenet søvn
fikk mareritt av en gyngende vugge.
Og hvilket uhyrlig vesen,
hvis time nu er kommet,
sleper seg hen mot Betlehem
for å fødes?

(ME)

Sorgen og gleden

de vandrer tilhobe, sier salmisten. Midt i gleden over å kunne presentere et rykende ferskt skuespill fra vår danske venninne Astrid Saalbach, kommer nyheten om at forestillingens scenograf Svein Lund-Roland er gått bort.

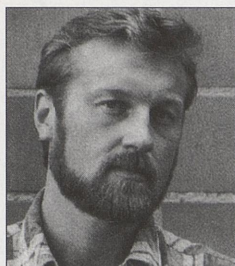
Vi visste hvor syk han var, selv maktet han ikke å presentere scenemodellen for oss da prøvene begynte 5. februar. Det måtte bli hans assistent som tok seg av verkstedene våre, denne direktekontakten med malersal, snekkerverksted og rekvisitt som betydde så mye for ham og som Svein var så glad i.

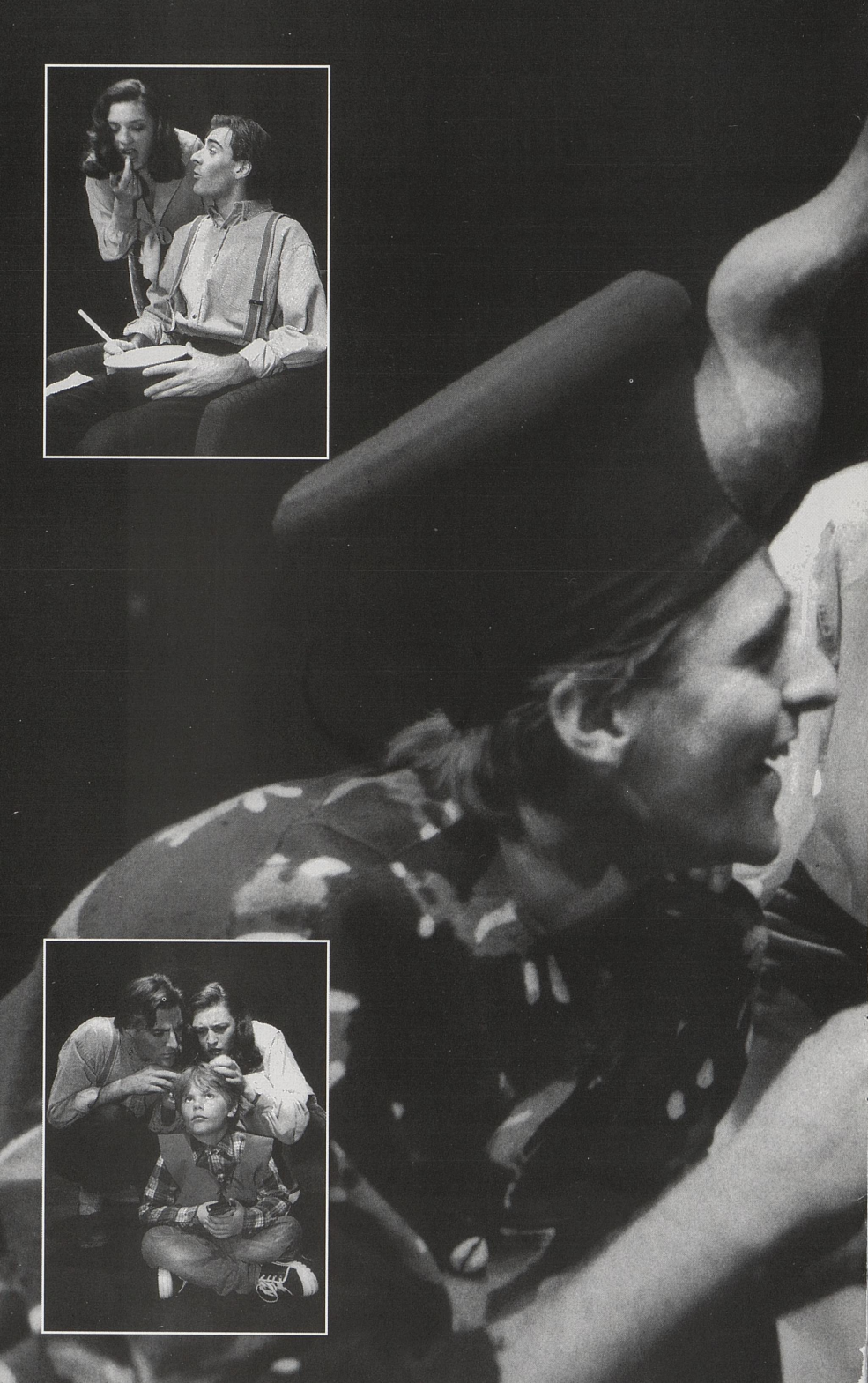
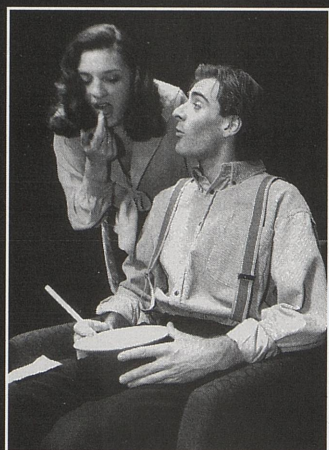
Mitt samarbeid med Svein begynte like etter at han var ferdig med sin diplomoppgave på NTH i Trondheim, en av hans første store oppsetninger var nettopp *Guys and Dolls* på Trøndelag Teater. Og i dette brokete typegalleriet av New York-gangstere gikk Svein rundt som den perfekte gentleman. Og med perfekt mener jeg vennlig uten å være påtrengende, kunnskapsrik uten å briljere med det, og levende interessert i mennesker, uten å være nysgjerrig.

Denne sjeldne kombinasjonen har preget hele hans virke i norsk teater. Jeg kjenner ingen norsk teaterarbeider som var så raus og samtidig så smakfull i utdeling av godord og komplimenter! Her på Rogaland Teater fikk han gode venner gjennom sitt arbeid med *Et fandens fruentimmer*, *Faderen*, *Ronja Røverdatter*, *Spelemann på taket* og *Rett i lommen*.

Det velsignede barnet skulle altså bli Sveins siste design for norsk teater. Vi kommer til å savne ham sårt. Vi takker for all kvalitet og glede han har gitt til norsk teater, og lyser fred over hans minne.

Olav. Johannessen

– Et møte med noe annerledes

– *Det velsignede barnet* er et godt eksempel på at den magiske realismen er kommet til Norden, sier Svein Sturla Hungnes. – Stykket begynner med en dyrefabel, slik at publikum umiddelbart innstiller seg på at de vil oppleve noe annerledes.

Hungnes er tilbake som instruktør på Intimscenen hvor han tidligere har hatt suksess med bl.a. *Oleanna* og ikke minst *Engler i Amerika*. Han ser mange likhetspunkter mellom Tony Kushners og Astrid Saalbachs stykker, både i form og tone.

– Både *Det velsignede barnet* og *Engler i Amerika* er skrevet i en fragmentarisk form, satt sammen av en rekke kjappe scener. Dramatikerne vever en vev av en rekke svært forskjellige tråder, og blander en rekke genre.

Også tematisk ser Hungnes mange paralleller. Stykkene er preget av en undergangsstemning som går igjen hos mange yngre forfattere i dag – fire år før et nytt århundre og årtusen. Det innbyr til profetier og framtidvisjoner, mange av dem mørke og pessimistiske. Likhetene til tross: Hungnes valgte å sette opp *Det velsignede barnet* fordi stykket er befriende annerledes, blant annet fordi Saalbach bringer inn visjonen om «menneskedyret», den nye arten.

– Saalbach skriver i manus at dyrescenene foregår «en gang langt fram i tiden». Samtidig har disse scenene et tidløst preg, de omslutter både nåtids- og framtidspanet i stykket og fungerer som en kommentar til stykkets handlingsforløp.

Et hovedtema i *Det velsignede barnet* er forholdet mellom barn og foreldre, og vår angst for framtiden, våre barns framtid. Foreldrene i stykkets første del hemmes av sin bekymring, som ironisk nok slår ut i en maktesløshet. De engster seg for hva som venter barna i tiden som kommer, men er ute av stand til å handle, til å gjøre noe konstruktivt for å redde barna eller verden. I stedet bruker de tid og krefter på å realisere seg selv og bygge opp sin status som vellykkede karrieremennesker.

Det velsignede barnet bærer preg av å være skrevet av en kvinnelig, skandinavisk dramatiker. Typene hun skildrer, likner de vi selv møter i vår hverdag, og hun er spesielt opptatt av barnet som offer for de voksnes selvrealisering.

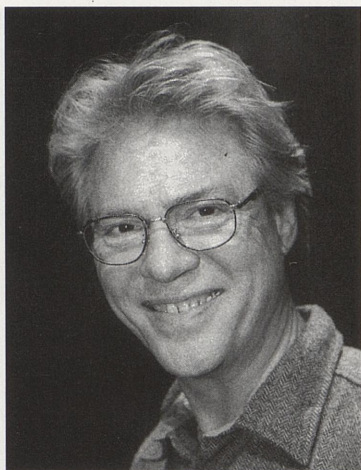
– Astrid Saalbach belyser sin samtid og fabulerer over en mulig framtid. Hun *beskriver* ikke samtiden, men lykkes i å sette karakterene såpass på spissen at vi unngår den typisk skandinaviske hverdagsrealismen. Humoren, sammen med fabuleringene om hva som vil skje med verden og oss, gjør *Det velsignede barnet* til et spennende stykke.

I fjor vår sto Svein Sturla Hungnes selv på scenen i den mannlige hovedrollen i *Oleanna*, og tidligere i år har vi sett ham som forhørsleder og prest i Kafkas *Prosessen*. Innimellom setter han opp *Peer Gynt* på Golå med seg selv i tittelrollen. Er han tilbake for godt som skuespiller?

– La oss si det sånn: jeg er ikke lenger så kategorisk avvisende til å være skuespiller som for et par år siden. Jeg vurderer interessante tilbud når de kommer. Men jeg regner meg først og fremst som instruktør; det er det jeg har lyst til å arbeide med, det er instruktør-oppgavene jeg tenner på.

Og hvis vi ser på Hungnes' oppdrag i månedene framover, blir det ikke mye tid til å være skuespiller innimellom. Etter premieren på *Det velsignede barnet* skal han sette opp Shakespeares *Sommernattsdrøm* på Riksteatret, før turen går til Den Nationale Scene og *Suburbia*. Han rekker også å sette opp *Raised in Captivity* av Nicky Silver på Teatret på Torshov før han kommer tilbake til Rogaland Teater. Samme scene, samme tid på året.

– Jeg begynner visst å få hevd på denne perioden!

OTS

Velsignet danske med internasjonalt appell

«Det ligger under i hele Astrid Saalbachs dramatiske produksjon et utopisk, et stort, mulig, radikalt ønske, som jeg tror det må være mange som kjenner. Det er et ønske om at det hele kunne stanses, at man kunne begynne forfra...»

Dette ble sagt om Astrid Saalbach da hun mottok Danske Dramatikeres hederspris i 1995, nok en bekreftelse på at hun har funnet sin plass som en av de fremste dramatikerne i vårt naboland. I en alder av 40 år kan hun se tilbake på en rekke skuespill for både teater, radio og fjernsyn. *Morgen og aften*, uroppført på Århus Teater i 1993, og spilt på Rogaland Teater året etter, ble hennes virkelige internasjonale gjennombrudd, med oppførelser i bl.a. England og Canada etter suksessen på Rogaland Teater.

Astrid Saalbach er utdannet skuespiller, og har arbeidet ved flere danske teatre fram til 1981. Da hun

selv ble arbeidsløs, skrev hun sin første teater tekst, hørespillet *Spor i sandet* (1981), som nettopp handler om ungdomsarbeidsløshet. For dette debutarbeidet fikk Saalbach den nordiske hørespill-prisen, og stykket er oppført i Norge, Sverige, Island, Irland, Belgia, Tyskland, Østerrike, Ungarn, Sveits, Japan og Australia.

Etter å ha fulgt opp med hørespillene *Bekreftelse* (1982) og *Skyggenes børn* (1983), skrev Saalbach sitt første teaterstykke *Den usynlige by* i 1986. Stykket ble oppført på Folketeatret i København, og var nok en bekreftelse på Saalbachs talent som dramatiker. Samme år fulgte hun opp med *Dansetimen*, som bekreftet suksessen. Stykket er senere blitt oppført i Riga i Latvia, og er også spilt på Nationaltheatret i Oslo.

Morsrollen, og spesielt forholdet mellom mor og barn, står sentralt i mange av Saalbachs teater tekster.

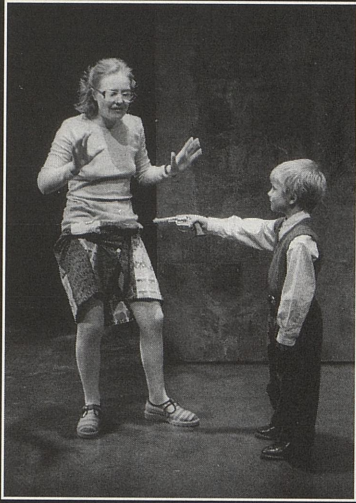
Dette kommer særlig klart fram i tv-filmen *Myung*, om den asiatiske jenta som driver sin danske adoptivmor til selvmord.

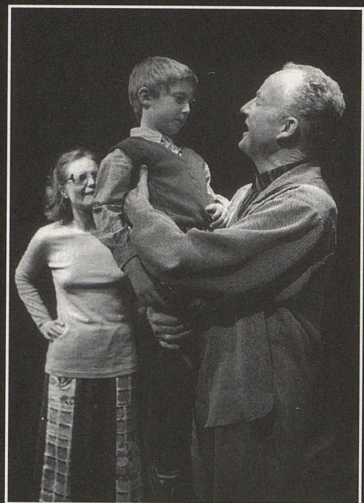
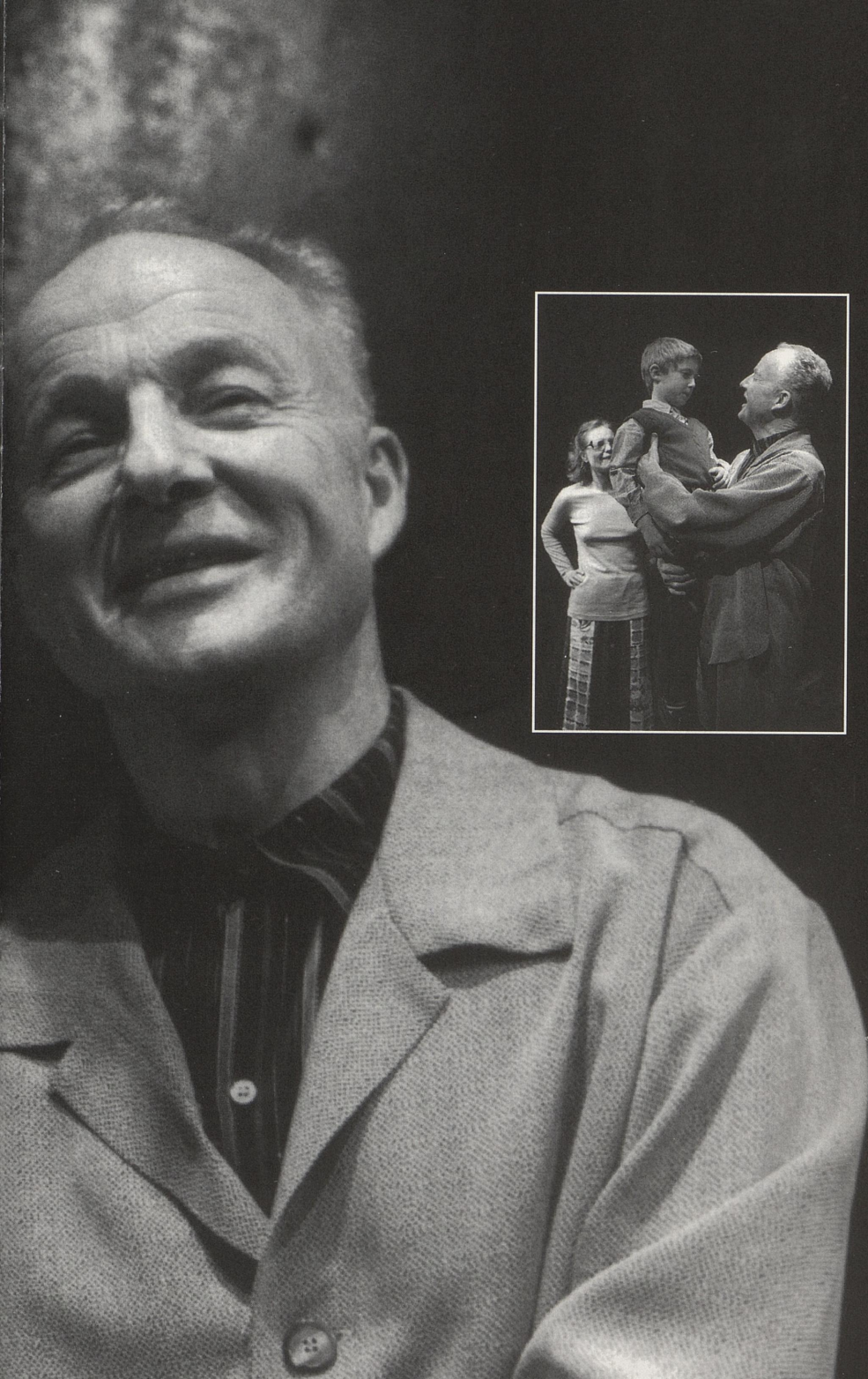
Utover på 1990-tallet har Astrid Saalbach våget seg ut på stadig mer dypt vann, mye av tiden som husdikter ved Århus Teater. Begge de to teaterstykkene som kom forut for *Det velsignede barnet*, er eksperimenter med formen, hvor Saalbach kaster ut en rekke fragmenter i form av korte,

uavhengige scener som tilsynelatende ikke har noen sammenheng med hverandre. Linjene fram til kveldens forestilling er tydelige, både i form og tematikk.

Selv om det først og fremst er som dramatiker Astrid Saalbach har gjort seg bemerket, har hun også skrevet en rekke romaner og novellesamlinger. Hennes hittil siste roman, *Fjendens land*, kom i 1994.

OTS

En kvist på livets busk

Dommedagsprofetier kommer og går, særlig ved århundreskifter. Nå som vi står ved terskelen til et tusenårsskifte, har vi særlig mange: nye, uhelbredelige sykdommer, resistente bakterier, kugalskap, befolkningseksplasjon og global oppvarming, for å nevne dem som er i mediebildet akkurat nå. Det nyeste tilskuddet til denne dystre samlingen er det forskere kaller «narre-hormonene» – kunstige stoffer som er kommet inn i næringskjeden, og som lurer kroppen til å tro at de er ekte hormoner. Under prøvene på kveldens forestilling utkom boka *Our Stolen Future* av Theo Colburn, forskningsleder i WWF. Boka har vakt enorm oppsikt i USA, og kommer snart på norsk. Skrekkvisjoner selger godt.

Colburn har samlet nyere forskning omkring fertilitet, bl.a. en dansk undersøkelse fra 1992 som hevder at menns sædkvalitet er omtrent halvparten av det den var før krigen. Men allerede i 1947 la ornitologene merke til at ørner i Florida syntes å ha mistet interessen for parring. På 60-tallet fikk minkene som var blirr foret med fisk fra Lake Michigan så godt som ingen avkom. Og i 1977 fant man hunn-måker i California som foretrakk å bygge rede med en annen hunn.

Colburn mener at fellesnevneren i alle tilfellene er at dyrene, inkludert *Homo sapiens*, hadde vært utsatt for disse narre-hormonene, og at de skapte kaos med kjønns-hormonene. Femti slike narre-hormoner er blitt identifisert i næringskjeden hittil; de fleste av dem kommer fra plast (og andre moderne materialer) og plantevernmidler. Ingen vet hvor store doser av disse kjemikaliene som skal til før det blir et miljøproblem for mennesker, men de foreløpige tegnene er urovekkende. Tilfellene av testikkelkreft, hvor østrogen spiller en rolle, er tredoblet i Danmark i løpet av de siste femti årene. Prostatakreft, som også er østrogensensitiv, er mer enn fordoblet i USA på 20 år, og det selv om man har justert for befolkningens alderssammensetning. Og studier viser at mødre som spiste mye fisk med PCB mens de var gravide, fikk barn med

målbare konsentrasjonsvansker. PCB fortrenger de naturlige veksthormonene som styrer fosterhjernens utvikling.

Som WWF sier, er det ikke sikkert at dette dommedagsprofetiet slår til. Men om bare ett av våre mange dommedagsprofetier går i oppfyllelse, er det ille nok. Altomfattende katastrofer skjer – det kan paleontologien berette mye om. Dinosaurerne forsvant forholdsvis plutselig. Den ledende teorien er at jorden ble truffet av en stor komet eller meteor, og at den støvskyen som da oppsto, skapte en ny økologisk situasjon. Dinosaurerne hadde brukt noen millioner år på å tilpasse seg en rekke biologiske nisjer, og da nisjene forsvant, forsvant de også. Ille for dem, men bra for oss, for i skyggen av skrekkøglene som engang behersket verden, fantes også de første pattedyrene, omtrent på størrelse med marsvin. Etter bare noen få millioner år – et geologisk blunk – hadde det oppstått tusenvis av nye arter. Det som gamle lærebøker kalte «reptilenes tidsalder» ble dermed avløst av «pattedyrenes tidsalder». Således ble bordet ryddet for vårt komme.

Vi er vant til å se på vår art, Homo sapiens, som evolusjonens slutt punkt, eller i det minste som dens foreløpige høydepunkt. Sett med våre øyne er det muligens riktig. Men forsøker vi å se livets utvikling på vår klode de siste fire milliarder år i litt større perspektiv, finner vi ut at mennesket ikke innehar den særstilling vi gjerne vil ha det til. Det som førte til at vi kom, var en rekke tilfeldige hendelser. Hvis den kometen som utryddet dinosaurerne hadde slått ned litt tidligere, for eksempel før de første pattedyrene hadde utviklet seg, ja, da hadde vi ikke vært her i det hele tatt.

Den amerikanske skribenten og evolusjonsbiologen Stephen Jay Gould sier det slik: «Denne setningen bør uttales et par ganger om dagen, som et mantra, slik at den kan trenge inn i sjelen: Mennesket er ikke sluttproduktet av en forutsigelig evolusjonsprosess, men snarere en tilfeldig kosmisk ettertanke, en bitte liten kvist på livets enorme busk.»

ME

Fabel-aktig fortellertradisjon

Dyr som opptrer som mennesker, som handler og snakker seg i mellom som om de var mennesker, som er slue og beregnende eller hjelpsomme – akkurat slik mennesker kan være. Dette er utgangspunktet for fabelen, en av verdens eldste og mest levedyktige litterære genre.

Dyrefabelen er en tradisjon som går minst like langt tilbake som teaterkunsten. Æsop, fabeldikteren som skal ha forfattet over 150 fabler, levde – hvis han i det hele tatt har levd, derom strides de lærde – samtidig med eller før de greske tragediedikterne.

En fabel er, i følge leksikondefinisjonen, en kort og moralsk fortelling på vers eller prosa, som ofte kjennetegnes ved at dyr, planter eller livløse ting oppfører seg som om de var mennesker. Slik kan leseren kjenne igjen visse mennesketyper i de enkelte dyrene; haren og skilpadden, reven og ravnene, gresshoppen og mauren. *Fabelen skal gi belæring om livet*, som en tysk utgiver skrev i et forord så tidlig som i 1476, men skal først og fremst bringe glede.

Fabelen henger opprinnelig sammen med dyresagnene, som vi finner i alle eldre kulturer, men fabelen er alltid en bevisst bearbeidet litterær form. Dyrefablene utgjør langt de fleste kjente fablene, men en fabel handler ikke nødvendigvis om dyr med menneskelige egenskaper. Like ofte kan det være mennesker og dyr i samtale, eller bare mennesker. Det som alle fablene har til felles, er fraværet av noe overnaturlig: det som skjer, skjer på en logisk og forklarlig måte – hvis vi da godtar som logisk og forklarlig at dyr kan snakke seg i mellom og med mennesker. Men det skjer ingen mirakler, fabelen etterstreber ikke for en hver pris en lykkelig slutt hvor den gode får sin belønning og den onde får sin straff. Den lure reven får alltid tak i ravnens ostebit, og ingen inngripen fra en høyere makt kan redde lammet fra ulven.

Etter at Æsops fabler ble oppdaget av romerne, har de gått sin seiersgang Europa rundt og er senere blitt oversatt til en rekke språk. Den franske dikteren Jean de La Fontaine gjorde fablene til allemannseie gjennom sine versjoner av Æsops fabler på vers. Også nye fabler har sett dagens lys – i Norge har Lyder Sagen og Maurits Hansen forsøkt på genren, og i Danmark har Kaalunds fabler vært folkeeie i flere generasjoner.

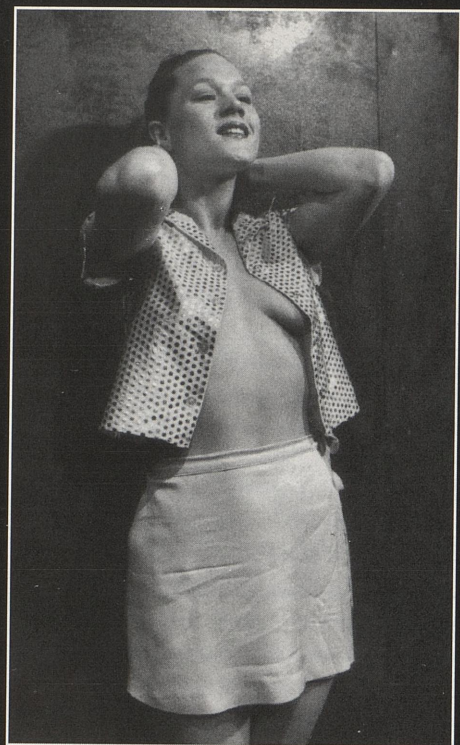
Fabel-begrepet har også fått en videre betydning. Ordet brukes gjerne i dagligtale om en overdrevent fantastisk, fabulerende skildring.

Som regel forteller fabelen en historie, men ofte har den form som en liten moralitet eller liknelse, uten noen egentlig handling. Men den er alltid underfundig og tankevekkende, som Æsops fabel om reven og løvinnen:

En rev gjorde litt narr av en løvinne, fordi hun aldri fikk mer enn ett barn om gangen:

«Du har rett,» sa løvinnen, «jeg får bare en unge om gangen når jeg føder, men det er til gjengjeld en løve.»

OTS

Det velsign

av Astrid Saalbach, overs

Emilie/Trine/Dyr
Hans/Malte/Dyr
Maria/Camilla/Dyr
Henriette/Victoria/Dyr
Claus/Carl/Nilo/Krematoriemannen/Dyr
Dorthe Glavind/Alberte/Dyr
Ali/Fahrouk/Dyr
Malte
Victor
Dyr mm.
Dyr mm.

1. akt foreg
2. akt foregår
Dyrescenene fore

Instruktør: Svein Sturla Hungnes
Scenograf: Svein Lund-Roland
Kostymedesigner: Mette Jacobsen
Maskør: Greta Bremseth
Dramaturg: Michael Evans
Lyssetter: Alf Egil Langleite

Inspisient:
Assisterende scenograf:
Koreografisk assistanse:
Rekvisitør:
Scenemester:
Sufflør:
Påkleder:
Frisør:

nede barnet

satt av Svein Sturla Hungnes

Camilla Strøm Henriksen

Erland Bakker

Ines Prange

Turid Gunnes

Ragnar Holen

Mette Arnstad

Calvin Ray Stiggers

Ole Kristensen/Ruben Eide Strøm

Jon Endre Mjøs/Joachim Joachimsen

Mads Buer

Kim Kolstad

går i vår tid.

30 år frem i tid.

går i sin egen tid.

**Cecilie Kooyman/
Hilde B. Kristiansen
Even Børsum
Calvin Ray Stiggers
Torgeir Molaug
Nils Vold/Harald Rød
Annerut Joner
Laila Åserød
Inger Hermansen**

Program: Olav Torbjørn Skare (red.),
Mette Arnstad, Michael Evans,
Svein Sturla Hungnes, Ola B. Johannessen.
Ansvarlig utgiver: Ola B. Johannessen.
Forlag: Nordiska Strakosch Teaterförlaget.
Foto: Kjetil Alsvik. Grafisk utforming: Eirik Moe.
Trykk: Centrum Trykkeri as.

Norgespremiere på Intimscenen 17. april 1996.

En tragisk komedie som går helt inn i sjela

av Tora Aasland

For noen måneder siden var jeg i det indre av Guatemala og fikk blant annet se noe som i Maya-indianernes kultur gikk under navnet «kjærlighets-treet». Det var i utgangspunktet to trær, hvor det sterkeste vokste rundt det andre, omslynget det, forgreinet seg rundt det, og til sist drepte det. Dermed ble det et nedråtnet hulrom inne i det treet som overlevde.

Dette kjærlighetstreet kom jeg til å tenke på da jeg forsøkte å sette meg inn i Astrid Saalbachs skremmende komedie *Det velsignede barnet*. Stykket forfølger mange slags visjoner, men en av dem er hva som skjer når kvinnene på en altomfattende måte overtar makten. Mens det før var kvinnene som ble kvalt og råtnet bort av mennenes livskraftige kjærlighet, skildrer stykket svært urovekkende og groteske utslag av det omvendte.

Faren er stor for at kvinnene etablerer like undertrykkende mekanismer og hersketeknikker som mennene har utviklet gjennom generasjoner. Teknikkene blir iallfall sterkt synliggjort når framtidskvinnene i stykket holder seg med menn som tjenere og «oppvartersker», når de snakker foraktelig om de svake og ubrukelige mennene, eller når de framhever fordelene ved at kvinner lever sammen i parforhold.

Mange av de framtidvisjonene vi hører i vår tid, er preget av pessimisme. Miljøkatastrofer kommer til å ødelegge jorda, nye sykdomsbilder og nye former for elendighet tar knekken på det gamle og gode, alt forflates og går i oppløsning. Det er lett å komme med slike dommedagsprofetier når man er engasjert i samfunnsdebatten og ønsker å snu utviklingen, det er lettvent å svartmale det man mener er i ferd med å skje. Men det er ikke så mange som har tydeliggjort og forsøkt å

framstille disse visjonene eller profetiene. Det har Astrid Saalbach gjort i sitt stykke – og med tankevekkende effekt. For mange av situasjonene som framstilles er lett gjenkjennelige i dagens samfunn; enten det er idealisten som vil tilbake til steinalderen, bo på landet og klare seg fra hånd til munn, eller det er den unge selvmordskandidaten som ingen skjønner symptomene til.

Framtidspessimismen er sterkt og grusomt malt ut. Hele historien handler vel i grunnen om at mennesket som det høyeste vesen på utviklingsstigen, går etpar trinn ned igjen på stigen, og blir et slags dyr på et lavere stadium. Som det blir sagt: «Mer primitive, men sterkere. Med instinktene i behold. Dette er den nye arten som skal overta jorden når vi er borte...» I noen av scenene blir det heller uklare grenser mellom mennesker, dyr og andre organismer, og den sterke vektleggingen av å ha instinktene i behold, kommer klart fram i ord og sanselige beskrivelser av de mer primitive funksjonene, funksjoner som forekommer hos alle levende vesener.

Stykket er konsentrert, men uhyre innholdsrikt. Barnas oppvekstvilkår formidles gjennom forhold til skole og foreldre, og mange vil kanskje kjenne igjen de verste og mest destruktive sidene av seg selv i skildringen av forholdet mellom barn og foreldre. Det er ikke nytt at mødre helst ønsker sine sønner langt tøffere enn de egentlig er («når de ikke er tøffe nok, kunne de like godt vært jenter»), at foreldre sliter med barn som viser svakhetstegn, eller at foreldre maser med noe som de ikke klarer å følge opp. Det fargerike fellesskap er likedan framstilt med alle sine dobbeltmoraliske og tvetydige sider, på samme måte som seksualitet og parforhold formidles med stor forvirringskraft – nettopp for å sette spørsmålstegn ved de etablerte sannheter og konvensjoner.

Det religiøse aspektet er heller ikke utelatt. Snarere tvert imot: selve tittelen gjenspeiler en religiøs dimensjon hvor en overnaturlig makt blir mer og mer tydelig ettersom handlingen i stykket utvikler seg. Denne makt eller bebuder hever seg over både mennesker og dyr, samtidig som han er

brobygger mellom nettopp mennesker og dyr. I tillegg spiller han en sentral rolle i å få fram – på mystisk og mytisk vis – den nye arten: det velsignede barnet. Tilbedelsen av denne opphøyede er en tilbedelse av noe som spenner fra åndelig hersker til geriljaleder og gjenstand for sympatisører.

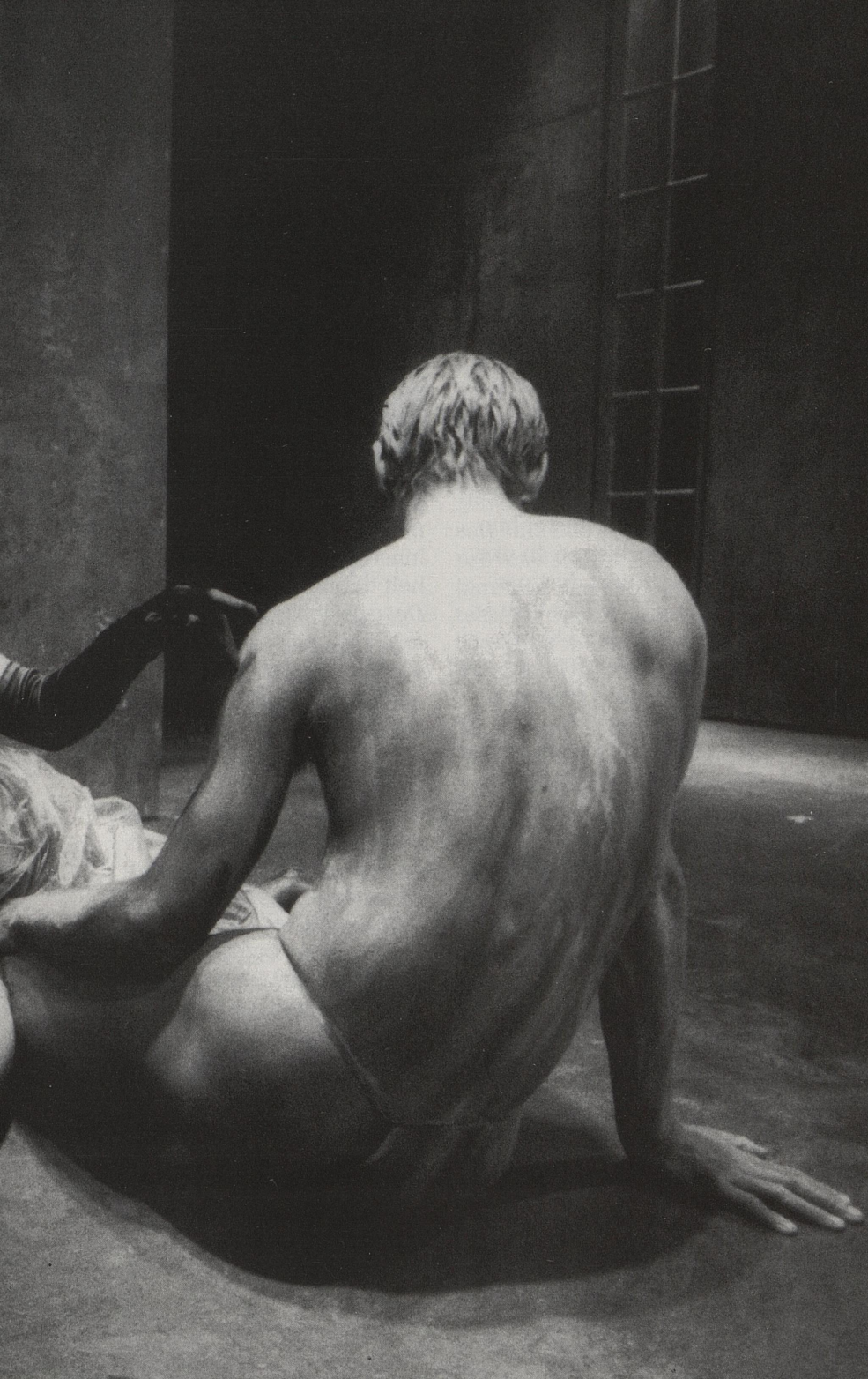
Her er vi kanskje ved stykkets alvorlige kjerne:

Menneskene har en tendens til å trekkes ut av sin virkelighet og bort fra sine idealer, enten fordi virkeligheten ikke stemmer med idealene, eller fordi idealene blir for utopiske. Dersom vi ikke klarer å leve sammen på en ærlig og likeverdig måte, risikerer vi å ende opp med en tom, forlatt og øde jord hvor menneskene er degenerert eller borte, hvor det primitive dominerer. Og verst av alt: på veien til denne skremmende framtid har kvinnene overtatt og misbrukt makten til å svekke eller utrydde mennene. Kjærlighetstreet eksisterer enda, men det er mennene som råtner bort. Samtidig gir ikke denne hevnaksjonen fra kvinnene noen god utvikling av samfunnet. Resultatet er at de som har gjort seg sterke på bekostning av de andre, også rammes av forfallet.

Heldigvis er også *Det velsignede barnet* en komedie. På en underfundig og til tider svært så lattermild måte er denne apokalypsen framstilt. Arbeidet bærer preg av en ironisk tilnærming til forståtte og misforståtte idealer, samtidig som selvironien på vegne av kvinnekjønnen har fått stort spillerom. Flere med meg ser fram til å oppleve Rogaland Teaters versjon av denne tankevekkende komedie – jeg tror den kommer til å gå helt inn i sjela!

Tora Aasland er fylkesmann i Rogaland, også kalt «fylkeskånå» og Kongens miljøvokter i Rogaland. Hun har i mange år markert seg i samfunnsdebatten, og var aktiv SV-politiker gjennom hele 80-tallet. Hun satt på Stortinget fra 1985 til 1993.

Turid Gunnes

Turid Gunnes spiller på Rogaland Teater for første gang som Victors mor Henriette i første del, og som Victors «nye jeg» Victoria i andre del av *Det velsignede barnet*. Hun føler at hun har en del til felles med den distré og rotete alenemoren Henriette, og også Turid har satt seg på brillene sine – en gang ødela eller mistet hun fire par solbriller på én uke. Da kjøpte hun et dyrt par, som hun nå har hatt i tre år.

Turid gikk ut fra Statens teaterhøgskole i 1990, og har siden vært fast ved Den Nationale Scene i Bergen. Her har hun bl.a. spilt i to farser med Svein Sturla Hungnes som instruktør. Hungnes satte dessuten opp avslutningsforestillingen til Turids klasse på teaterhøgskolen.

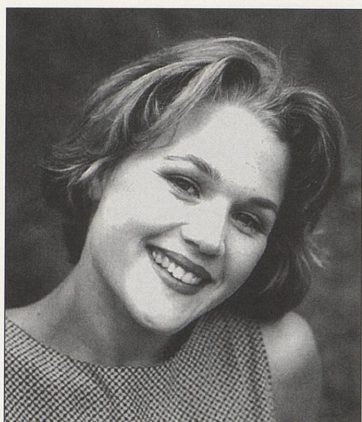
Utenom arbeidet ved Den Nationale Scene, er det bare blitt en rolle i fjernsynsfilmen *Liv*. Det siste året har imidlertid Turid gitt seg frilans-tilværelsen i vold. Med base i Oslo har hun spilt i nok en fjernsynsfilm, *Frieren*, og hatt en rekke

mindre oppdrag. Hun var innstilt på å holde seg i Oslo helt til hun fikk manus til *Det velsignede barnet*. Å få arbeide med et så spennende stoff var avgjørende for å ta turen til Stavanger.

Turid har likt seg veldig godt både i byen og på teatret, og hvis hun ble spurt – og ikke allerede hatt planene klare for sommeren og høsten –, hadde hun gjerne slått seg til ro en stund. Men i sommer skal hun filme, og til høsten går turen til Molde og *Lasso rundt fru Luna*. Hun har permisjon fra Den Nationale Scene til sommeren '97, og trives foreløpig godt som frilanser.

OTS

Camilla Strøm Henriksen

Camilla Strøm Henriksen, som spilles Emilie i akt 1 og Emilies søster Trine i akt 2, kommer til å bli i Stavanger også etter at *Det velsignede barnet* er ferdigspilt. Camilla skal nemlig spille Aricia i Racines *Fedra* med premiere i slutten av august.

Camilla har ingen formell skuespillerutdanning, men har etterhvert lang fartstid som skuespiller i ulike medier. Hun debuterte med den kvinnelige hovedrollen i Martin Asphaugs film *En håndfull tid* etter å ha spilt i en del kortfilmer. Deretter har hun livnært seg som frilansskuespiller. Hun har bl.a. spilt i filmene

Telegrafisten og *Hører du ikke hva jeg sier* og tv-serien *I de beste familier* på NRK. Hun har vært ett år ved Nationaltheatret, mens siste stoppested før Stavanger var Teatret Vårt i Molde, hvor hun spilte Hilde i Ibsens *Fruen fra havet*. Bare én gang tidligere har hun arbeidet med Svein Sturla Hungnes, i Hamsuns *Victoria* på Victoria Teater i Oslo.

Selv om hun ikke hadde satt sine ben i Stavanger før prøvene startet, har hun nå bare godt å si om byen og teatret. Og hun nølte hun ikke et øyeblikk da hun fikk tilbud fra Ola B. Johannessen – blant annet fordi hun likte Astrid Saalbachs stykke veldig godt.

– Det er sjelden å lese dramatikkk som skildrer vår samtid så godt som *Det velsignede barnet*. Stykket har god dialog og gode roller. Samtidig er det et veldig *rikt* stykke, som ikke likner på noe annet jeg har spilt. Formen, med de mange korte scenene, gjør at du ikke har noe tid til å spille deg varm: du må være klar med det samme du kommer på scenen.

OTS

Velsignet vikar

Greta Bremseth kom som en reddende engel da Håkan Hede, som skulle være maskør for *Det velsignede barnet*, ble sykmeldt tre uker før premieren. Hun stilte opp på én dags varsel.

Etter å ha gått Dramatiska Institutets maskørlinje i 1980-82, har Bremseth for det meste arbeidet på Nationaltheatret, hvor hun i dag er fast ansatt. Bare én gang tidligere har hun vært maskør på Rogaland Teater, for *Fedre og sønner* i 1992 – også det med Svein Sturla Hungnes som instruktør.

Når hun nå er tilbake på Rogaland Teater, får hun litt av en oppgave å bryne seg på: normale storby-mennesker i dag, sterke kvinner og forfalne menn i en svært forandret verden om 30 år, og ikke minst: menneskedyrene som binder det hele sammen med sine kommentarer.

– Men det er akkurat denne type jobber jeg elsker, sier Greta Bremseth.

**Vår samarbeidspartner
i overnattingsbransjen
ATLANTIC HOTEL
STAVANGER**

Vi takker

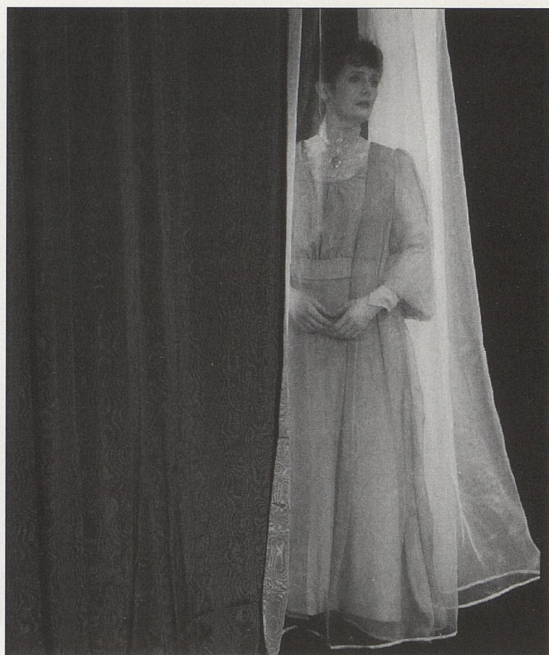

KONMØB
KONTOR & DATA A.S
Postboks 4026 Tasta, 4004 Stavanger

for lån av møbler

Neste på Intimscenen

Fedra

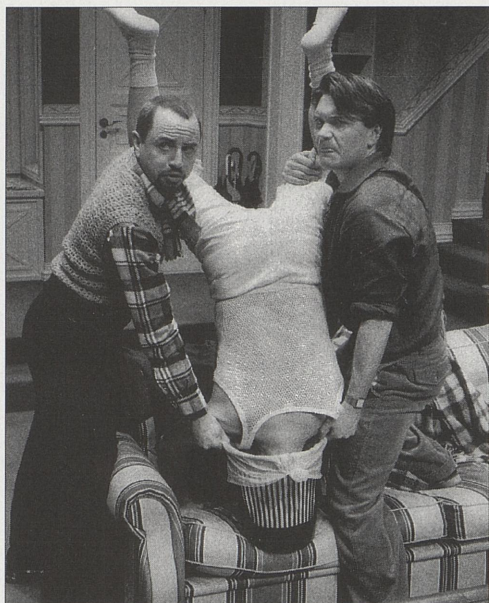
av Jean Racine

Fedra, Racines tragedie om forbudt kjærlighet og et av mesterverkene i fransk klassisisme, åpner høstsesongen på Intimscenen. Rogaland Teater spiller *Fedra* i Halldis Moren Vesaas' praktfulle gjendiktning.

Til å sette opp *Fedra* henter vi inn det samme franske topplaget som til *Tartuffe*: Patrick Guinand er instruktør og Pierre Albert scenograf. Marit Østbye, sist sett som Hedda Gabler i Riksteatrets oppsetning, spiller tittelrollen.

Premiere på Intimscenen 29. august

Nå på Hovedscenen

Rett i lommen

av Michael Cooney

«en knockout-seier for det glade vanvidd.»

Annette Mürer, *Dagbladet*

Rett i lommen er en ellevill farse om trygdesvindler og store penger. Erik Brun lever fett på en rekke fiktive leieboere, helt til trygdkontrolløren en dag banker på døra.

Med Anders Dale, Mia Gundersen, Espen Hana, Svein Harry Hauge, Marianne Holter, Torfinn Nag, Sally Nilsson, Even Stormoen og Gretelill Tangen.

Ola B. Johannessen er instruktør, Svein Lund-Roland scenograf, og Mette Jacobsen står for kostymene til vårens trygdeløyer.

Neste på Hovedscenen

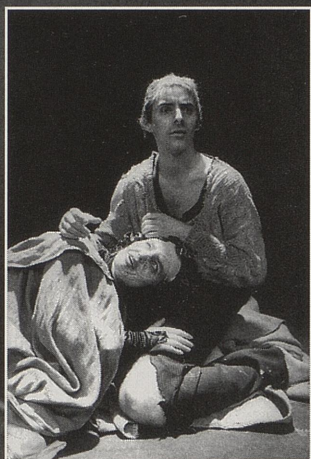
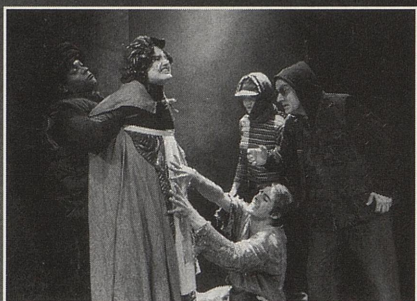
Erasmus Montanus av Ludvig Holberg

Erasmus Montanus er historien om en latterlig ung person som hovedsakelig har rett, og om latterlige gamle personer som hovedsakelig har urett, for å bruke Georg Brandes' ord.

Ludvig Holbergs underfundige portrett av den lærde snobben *Erasmus Montanus* åpner høstsesongen på Hovedscenen. Marit Grønhaug er instruktør, Åse Hegrenes scenograf, og i tittelrollen møter vi Svein Harry Hauge.

Premiere på Hovedscenen 28. august

ROGALAND
Depotbiblioteket

96sd 24 510

Rogaland Teater,
Kannikg. 2, 4005 Stavanger

Billettbestilling

51 52 10 36

Mandag - lørdag 10-20.

Tlf. administrasjon: 51 52 80 75